

Sygn. akt V KK 215/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 września 2016 r.,
sprawy **M. F.**
skazanego z 177 § 2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 września 2015 r. M. F. został uznany za winnego popełnienia czynów z art. 177 § 2 k.k. oraz art. 244 k.k., za które wymierzono mu karę łączną roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Od tego wyroku obrońca oskarżonego wniósł apelację, w której zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, tj.

„1. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony kierował samochodem w stanie po użyciu alkoholu bez należytej weryfikacji przyjętych przy opracowywaniu opinii w tym zakresie założeń, w szczególności bez podjęcia jakiegokolwiek próby dla ustalenia właściwego dla oskarżonego procesu metabolizacji alkoholu oraz

wyjaśnienia zakresu ewentualnych dopuszczalnych odchyień w stosunku do oskarżonego;

2. art.4 i art. 7 k.p.k. poprzez nienależyte dokonanie ustaleń co do okoliczności:

- a) kierowania motorowerem przez K. K.,
- b) doznania przez niego obrażeń w okolicznościach innych niż przedmiotowy wypadek,
- c) nierozważenie wpływu typowych zachowań nietrzeźwego pasażera motoroweru na kierowanie takim pojazdem (w przypadku przyjęcia, że to K. B. kierowała motorowerem), w szczególności przez 15 letnią, niedoświadczoną - bez uprawnień, będącą w ciąży, która dotychczas sama nie jeździła motorowerem K. B. (k. 2 uzasadn. w. 4 - 12 od góry),
- d) wskazywanych w pierwotnych wyjaśnieniach oskarżonego z postępowania przygotowawczego, zeznaniach świadków D. T. oraz A. L. oraz wyjaśnieniach oskarżonego składanych przed Sądem,
- e) wynikających z treści opinii biegłego dr n. med. J. T. za dowód na podstawie którego bez obrazu zasad procedury karnej można dokonać wiążących ustaleń co do trzeźwości oskarżonego, bez podjęcia próby wyjaśnienia zakresu ewentualnych odstępstw od przyjętego w niej założenia, oraz bez wyjaśnienia możliwości ustalenia właściwego dla oskarżonego poziomu procesu metabolizacji alkoholu.”

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę wyroku w zakresie ustaleń dotyczących naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz zmianę w zakresie kary i orzeczenie kary wolnościowej w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, ewentualnie przy zastosowaniu art. 37a k.k. albo 37b k.k. o orzeczenie kary ograniczenia wolności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił karę łączną,
- podstawy skazania uzupełnił o przepis art. 4 § 1 k.k.,

- z opisu czynu przypisanego w pkt. I (z art. 177 § 2 k.k.) wyeliminował sformułowanie: „będąc w stanie po użyciu alkoholu” i orzeczoną w tym punkcie karę pozbawienia wolności złagodził do roku i 2 miesięcy,
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym natomiast zakresie utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w mocy.

Od powyższego prawomocnego wyroku obrońca M. F. wniósł kasację, zarzucając temu orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

„obrazę art. 433 i art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważnie podniesionych w apelacji wniosków i zarzutów dotyczących niezastosowania możliwości przewidzianej normą art. 37a kodeksu karnego i przy jej zastosowaniu, orzeczenie kary „wolnościowej”, a co za tym idzie, naruszenie normy opisującej niezbędne elementy uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w pkt. 1 i 2 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w celu rozważenia wniosków i zarzutów wniesionej apelacji stosownie do nakazów art. 433 i 457§3 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autor kasacji trafnie wskazuje na obowiązki sądu odwoławczego wynikające z treści art. 457 § 3 i art. 433 § 2 k.p.k. Istotnie bowiem, Sąd odwoławczy, który co prawda jest sądem głównie kontrolującym, sprawdzającym prawidłowość orzekania sądu I instancji, obowiązany jest rozważyć wszystkie istotne zarzuty oraz wnioski wskazane w środku odwoławczym i może wydać orzeczenie o utrzymaniu zaskarżonego wyroku sądu I instancji w mocy jedynie wtedy, gdy uznaje za niesłuszne owe zarzuty oraz wnioski, przy czym powinien przedstawić swój tok rozumowania (tak m.in., kontynuując swoją linię orzecniczą Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r., II KK 20/16). Wypada tylko dodać, że technika tej prezentacji może polegać na pojedynczym odniesieniu się do powyższych kwestii, a kiedy jest to możliwe i wskazane, także *en bloc*.

Wysunięty w rozważanej skardze zarzut ogniskuje się na braku stanowiska Sądu odwoławczego co do niezastosowania przez ten Sąd unormowania art. 37a k.k. (wprowadzającego, z dniem 1 lipca 2015 r., możliwość wymierzenia kar grzywny albo ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności za przestępstwo zagrożone taką karą do lat 8), o co wnioskowano w apelacji. Analizując pod tym kątem uzasadnienie zaskarżonego wyroku, stwierdzić trzeba, że w wywodzie tym istotnie zabrakło bezpośredniego odniesienia się do wniosku sformułowanego na przytaczanej podstawie prawnej. Jednakże powyższe nie oznacza, że podnoszona w tym wniosku kwestia wymiaru kary pozostawała poza polem rozważań Sądu Okręgowego. Wypada zauważyć – co wynika zarówno z treści wyroku, jak i jego uzasadnienia – że Sąd odwoławczy badał w szczególności problem względności przepisów prawa mających w sprawie zastosowanie wobec M. F. Pozwala to na niewątpliwe stwierdzenie, że Sąd ten uznał, iż kwestia stosowania wobec oskarżonego przepisu art. 37a k.k. w ogóle nie wchodzi w grę, przy czym uważna lektura uzasadnienia wyroku daje zarazem podstawy do prześledzenia toku rozumowania Sądu odwoławczego w zakresie wymiaru kary. Z przedstawionego w tym względzie wyводу wynika (s. 16), że Sąd ten zajął wprost jednoznaczne stanowisko co do braku możliwości wymierzenia oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym. Odrzucił wszak, z uwagi na szczegółowo wymienione okoliczności (prowadzenie pojazdu wbrew orzeczonemu zakazowi, i to pomimo uprzedniej karalności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., umyślne naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lekceważenie dla porządku prawnego i wymiaru sprawiedliwości), możliwość choćby warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności. Stąd, gdyby nawet przyznać obrońcy rację, że mankament uzasadnienia wyroku, polegający na nieodniesieniu się *explicite* do omawianego wniosku apelacyjnego, mieści się w kategorii naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., to nie miało ono charakteru rażącego, a więc i najmniejszego wpływu na treść orzeczenia.

Z powyższych powodów kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

